

PAPETU

—Jove, aquesta pesseta és falsa.
—Doncs miri, m'haurà de treure la llet, perquè no'n porto cap més.

TEATRE NOVELTATS
TOURNEE: LYDA BORELLI
 de l'eminent artista

TEATRO TIVOLI
 Circo Ecuestre
TROUPE PEREZOFF

ALCAZAR ESPAÑOL
 Unió, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit
 Exit verdaderament grandios
LA INFLUENCIA DEL TANGO

ROYAL CONCERT

Patelló de Moda El Rei dels Music-Halls
30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetllades en el nou
FOYER I SALÓ SPORT
 Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Teatre Català ROMEA

TEMPORADA D'HIVERN DE 1914-15

Companyia còmico-dramàtica

DIRECTOR

Francisco Fuentes

PRIMERA ACTRIU

Antonia Arévalo

PRIMER GALÁN

Francisco Fuentes (H.)

PRIMER ACTOR CÒMIC

Enric Moreno

LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

CICLES
 PATINS
 JERSEIS

SANROMA

PILOTES de FOOTBALL y TENNIS y tota classe d'articles de

SPORT MOTOCICLETES y SIDDE CARS **SUN**

A. SANROMÁ - Balmes, 62 - Teléfono 1445 - BARCELONA

ELS PELLETS
 DEL
DR. MACKENZY

Curen el pitjor
 refredat en
24 hores

Representant: **FRANS JANSSENS, Valencia, 275.-BARCELONA**

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, barats i de les millors marques del país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa

Carrer Cardenal Casañas, núm. 4.-BARCELONA
LA FRANCESA

Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
 i electricitat

Instal·lacions, reparacions
 Lloguer i venda a plassos

PONENT, 42

La sarna (ronya) no viu solament en cabanyes humils; també es detura en luxosos palaus. Amb menys molesties de les que ocasiona, fuig en deu minuts amb el **SULFURETO CABALLERO**.—Assalt, 86. Barcelona

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació solen produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben, puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixís, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradel·les d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

REDACCIO Y ADMINISTRACIO: Pelavo, 30
Hores, de 10 a 1
REUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre... Ptes. 2
ESTRANGERS, " " " " " 3
Pago anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

DEL TEATRO DE LA GUERRA

Noticias acabadas de recibir por hilo directo, del mismo París de Francia.

(Diario que escribe cada día diariamente nuestro enviado si que también negociante Sr. Buendía y Gassol.)

Jueves, 29.—Por las calles y demás sitios de honesto esparcimiento, se ve muy poca gente. Muchos guillaron por canguelo. ¡Qué harían si hubiese tifus y Ayuntamiento popular, todo de un golpe! Los badoques no saben qué hacer, pues los aparadores están cerrados. Sólo he visto una relojería abierta. ¡Que de montres! Un viejo que hizo la campaña del 69 me pregunta por Mr. Gener, nuestro gran Peyo. Le digo que tan trempado. Un diario de París, de Burdeos, dice que mañana llega Poincaré. Ya haremos petar la xerrada. A propósito, una noticia. Habiendo tantas fábricas de zapatos en Alemania, ¿de donde dirían que gasta el calzado el kàiser?... No hi tropiezan?... Pues... de la suela.

Viernes, 30.—¡Etxem! Gracias. ¡Ya lo he pescado, vatua nada mundo! Aquí empieza a hacer taro. Debe haber nevado en el Montseny. Como no tengo abrigo, compro una cadarnera a versies-capà. Como si estuviese en la bullanga, pues tiritito por aquí, tiritito por allí... En vez de venir indios y otros forasteros, unos rusos no hubieran venido mal. En el expreso de Francia llega el presidente. Voy a hacer el nas, pues no es cosa de estar-se rascando la pampa. Pienso pedirle hora, y cuatro duros.

Sábado, 31.—Bueno. Si les digo que he ido cuatro golpes al Elíseo para tener una sentada con Poincaré y que todas cuatro vueltas me han dado un Miguel, dirán que soy un pallús, oy? Pues la pifian. Desde que el buen señor ha arribado que no para ni un segundo y va visitando sitios y lugares sacando el hígado por la boca. Menos mal que he podido hablar con su cocinero, antiguo amigo mío de dispesa y natural de Castellfullit por más señas. Me ha dicho que «Mr. le président» aborrece las tortillas y se xala por el estofado de toro. Que hace tres ápatz y que bebe sifón a morro. Que... en fin, cosas de bucólica. Esto es todo lo que sabe de la guerra. Como se ve por lo dicho, la guerra va para largo.

Domingo, 1.—En el «Palais Royal» (no es un café de camareras, eh?) han hecho hoy el drama «Mr. Jean Tenorio» con apariciones y todo, y luego «Le nouvel Tenorio». Allí he hecho cabo y la verdad, luego me he empenedido. Lo hacen mejor Rojas y la Caparó. Los latiguillos en francés, no van a la hora. La escena del sofá la hacen en una chaise-longue. Aquello del «C'est pas vrai, ange d'amour, que'n cette lointaine riviere...» etc., no hace resir tanto como en «Apolo». El Chutti hace chistes si-

calípticos. Malasenguafiadas tres pesetas con veinticinco. No me ensarronarán mas.

Lunes, 2.—Día de muertos. Es la nota del día, de la semana, del mes... Como que aunque comerciante tengo buen fondo, a todos dedico un recuerdo. Compro una corona de «toujours-vives» para la tumba de Napoleón. Si aquí le hacen panteón al tifus, avisen, que también enviaré algún recuerdo. Leo en «La Vanguardia» (por muchos años) que Pich se ha hecho un panteón con esculturas y todo. Es lo que habrá dicho: lo primero es-cultura. Estoy desconsolado. No encuentro panellets por mas que busco. Aquí sólo hay castañas, pero de valiente. Parece mentira que estén tan enderrerridos.

Martes, 3.—Por fin y después de muchos males de cabeza, he podido hablar con Poincaré, cuando subía al automóvil para ir otra vuelta a Burdeos. Yo que sí que me adelanto, voy y le digo: «Oh, Mr. le president: comment ça va?... Et votre santé? Dites-vous, nous gagnons ou nous recevons? Quelle est votre opinion?...» El sí, que me mira y dice a un guardia municipal que andaba por allí: «Il est fou!.. A la cangril!»... Nada, lo que son las cosas de este mundo. No me conoció y metió los pies al cubo. Ah! aquello de la cangril no tuvo consecuencias. El guardia me dió un clatellot y me dijo: «Circulez, suat, et vite!...». Cuando un hombre está de pezl

Miércoles, 4.—Mañana salgo para Barcelona. Ha sido un pronto, saben? un ¡ay qué tengo! Aquí se coge mandra y como no tengo samarreta gruesa... no se si me entienden. Vendré de acónito, así es que nada de manifestaciones, ni músicas, ni banderas a la estación. No crean que venga a hacer el nyébit, no. Saldré enseguida para los Balkanes, donde creo que la cosa se envuelve. Yo no se parar. No tengo la costumbre. Hasta luego, pues, y guárdeme diarios, para enterarme de algo de esto de la guerra.

Químicament pura

diem químicament pura, perque l'anècdota que anem a contar va passar en una classe de Química, en la qual el digne professor explicava les propietats químiques dels còssos, dedicant-se especialment aquell dia a parlar de les combinacions.

—Tots els còssos lliures de la naturalesa, al juntar-se—va dir—per a formar una combinació, produeixen certa quantitat de calor. Qui negarà que'ls còssos humans quan se junten desprenen calor? Els estudiants hi varen estar conformes.

EL TENORIO DE L'ANY!!

PERSONATGES:

Don Juan Kàiser

Doña Inés (a) La Paz Universal

ESCENA DEL SOFA

KÀISER

Cálmate, pues, vida mía;
reposa aquí, y un momento
da al olvido el monumento
de la Paz, que es leche fría...

Dí: ¿no es cierto, ángel de *amour*,
que en la toma de Malinas
les asamos cual sardinas,
lo mismito que en Namour?

Ese airecillo que encierra,
con un dolor que disloca,
los obuses que por boca
del cañón, hacen la guerra;
esa pérvida Inglaterra,
que me llena de ansiedad,
el tararí-tarará
que ha de molerme en su día...
¿no es cierto, paloma mía,
que no estoy yo por la Paz?

De Reims el lastimero
grito de la catedral,
mi bigote de guerrero
y mi aire tan marcial;
ese ¡koolosall salero
con que va mi majestad,
y el bombardear de verdad,
en París y hasta en Amberes,
¿no es cierto, *pa que te interese*,
que soy un hombre de Paz?

Y estos generales sabios,
estos krupps tan elocuentes,
que revientan a las gentes

y que maldicen los labios,
y cuyos dulces resabios,
que excitan la humanidad,
son de una brutalidad
no inventada todavía...
¿no es cierto, pichona mía,
que respiran Paz, Paz, Paz?...

Y esos grandes zepelines,
y esos cientos de aeroplanos,
que con bombas en las manos,
arrojan los muy pillines;
síntomas que con buenos fines,
prodigan la mortandad
y esa gran barbaridad
en la que nadie creía,
¿no es cierto, pichona mía
que respira todo Paz?

¡Oh! Sí, bellísima Inés,
mi Bélgica encantadora,
industrias que desde ahora
sacaré buen interés;
hoy besa tus plantas, pues,
tu seguro servidor;
¡aquí muestra su vigor
este ser tan altruista
que ofrece con tu conquista
la esclavitud y... un jamón!

DOÑA INÉS

Callad, oh César Cantú,
que no podré resistir
ya más tiempo, sin decir
que tiráis a la *dum-dú* (1).

¡Ah! Callad, os lo suplico;
que oyendo tanto ruido
creo que armáis un cocido
de tres pesetas y pico.

(1) *Dum-dú*, además de ríplio, es la *tum-tá* en alemán.

¡Ah! Me habéis dado a Bebel,
a Kant y al gran Zaratustra,
esos *filosops de fustra*
que admiró Eugenio Noel.

Tal vez poseáis, Don Juan,
un misterioso mortero
que con disparo certero
nos mandáis al *botaván*.

Tal vez *La Veu* puso en vos
su vista fascinadora,
su palabra seductora,
que es otro cuarenta y dos.

¿Qué hacer, aunque mis pesares
aumentéis con los balazos?
No deis al mundo sablazos,
que eso no es cosa de czares.

No, César, cesa tus bríos;
no enredes más las madejas,
pues si te vas y me dejas
se terminarán los líos.

Tu presencia me *enlovaina*,
tu palabra me *Maubeuge*;
eres el teje-maneje
de toda esta xanfaina.

¡Guillem, Guillem! Yo lo imploro
de tu hidalga compasión:
retírate por el foro,
no truene más el cañón.

¡¡¡Bom!!!

DON JUAN

¡Alma mía, que has soñado
un mentido paraíso!...
(Dejadme hacer un inciso)
Paraíso se ha largado (1).

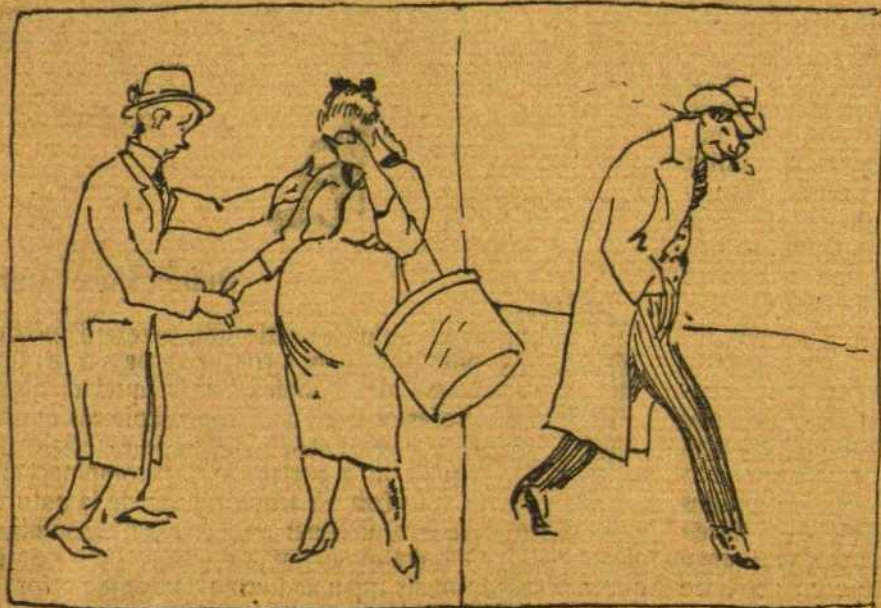
No es Doña Inés, Satanás
quien me manda hacer el *bú*...
Si ahora tuviese el *Cu-cú!*
cantaba el *siempre p'atrás*.

El amor que hoy me devora
es la dicha del país,
quiero llegar a París
como llegó la Pastora (2).

Quiero comer el *foie-gras*,
quiero ver la Torre Eiffel,
quiero comer un tortel;
y, además quiero Chiná (3).

Desecha, pues, tu inquietud,
bellísima Doña Inés,
que soy capaz a tus pies
de cantar el *tu-ru-rul*.

Iré mi encargo a postrar
ante el buen Comendador (4)
y o habrá de darme tu amor
o me tendrá que cascar.

Carregar-se el mort.

Treure's el mort de sobre.

(1) Nota de Zorrilla: «¿Dónde está Paraíso?»
(2) Imperio.
(3) Nación asiática pronunciada en alemán.
(4) ¡Que llega con gente armada!

DE CALA VILA

«PULVIS ERIS...»

No som res en aquest món. Pols, llot, materia... Ex! Fins en les coses més suggestives i profitoses, en les sessions replenes de discursos de rialla obligatoria, com en els negocis més o menys bruts, d'aquells de «tant ne vols tant te'n daré», sura l'imatge de la mort, fatídica i esquarterada, que aigualaix la satisfacció del moment i fa venir sentiments més tristos que'l paper de'n Llanza al Consistori.

Jo, avui, convençut de que després de parlar cada setmana de gent viva estic en deute amb els molts difunts que en la Casa Comunal reposen, deso al calaix de la calaixera la rialla mofeta que m'escau tan bé, trec la roba negra, i previa la corresponent frega de benzina, m'engipono la levita, cubreixo el tupí amb el tarot de copa i omplint-me el pensament de imatges funeraries vaig a dedicar als morts del municipi el testimoni del meu afecte, consideració i demés. «Pulvis eris et pulvis reverteris», que vol dir que l'home ve del polvo.

Abans que tot, dediquem una pensada piadosa a la desventurada caixa municipal, morta d'anèmia sense haver pogut mai sentir-se tipa. Vosaltres no imagineu tot l'horror d'aquesta malaltia, d'un malalt que té gana i no hi ha de què?

A sa mort, que avui ploren les moltes relacions i «demés parientes» amb que per la ciutat contava, hi han contribuït complicacions de tota mena, desde'l dengue radical al trancasso lliguero, amb altres petites afeccions de les que Déu nos lliuri. Una oració i anem seguint.

Una pila de morts amb cascava vermella i un mort més gros amb levita i panxa de burgès. Son els urbanos i en Ribé, morts de «inacció», per atrofia muscular i mandra condensada.

En Falqués (R. I. P.), mort dels més difunts dels que l'han dinyada. La pedra al natural, el ferro en abundancia i altres ingredients el ploraran tota la vida.

El Dr. Macaya, mort a conseqüència d'haver-se receptat ell mateix un dia que badava. Com a mort, és d'aquells de categoria guanyada a pòls.

En Janer, mort de refredament interior i rialleta obligatoria mal paida; en Canales,

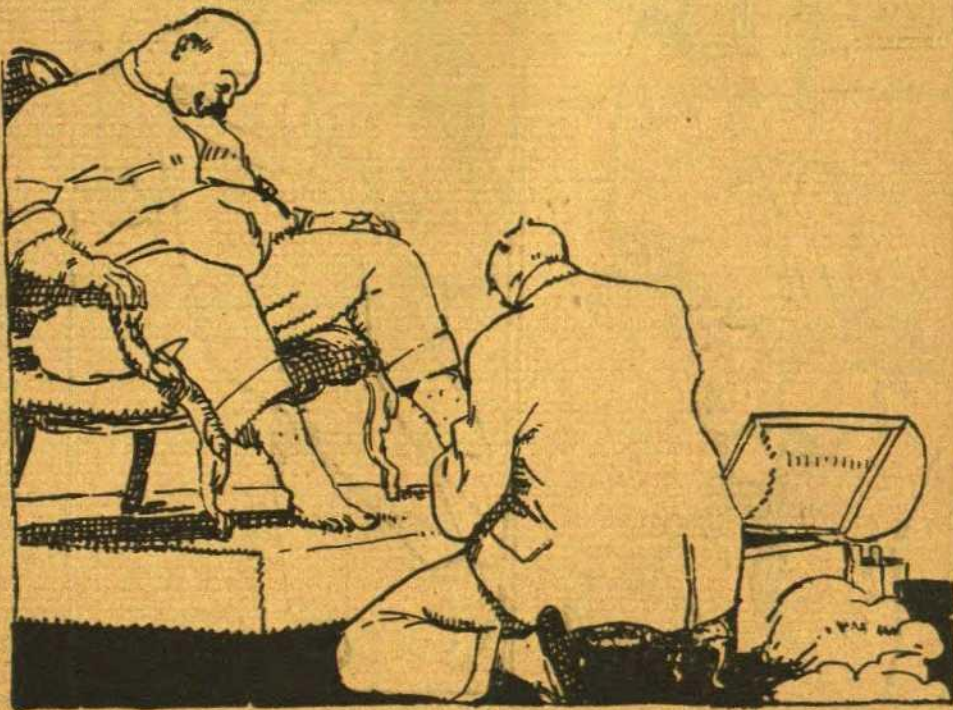
que ja era mort quan secretejava a Sant Andreu; en Vidal i Guardiola, mort d'un empatx d'alemany i d'uns pressupostos mal paits; en Rafel, mort amb jaqué, en plena apoteosis; en Puig, que va entregar-la somniant en ser secretari; en Lloret, que no va poguer aguantar el pes de la perruca, del talent i de'n Prat de la Riba,... i tants altres difunts que en aquella necròpolis reposen, cobren i van vivint, i que no cito per a no tenir que copiar les nòmnes, que la ciutat paga amb prou empentes.

En una altra secció visito als difunts amb càrrec, als que gasten faixa, als que discorsegen, als morts per votació, dignes representants d'un còs electoral mort pels seus quatre costats. N'hi ha de tota mena, manera, classe i categoria. Els uns es pensen ser molt vius i fins fan tuf; altres són morts a consciència i sols fan número; altres son morts-vius o sigui que si bé son morts cataleptics, pel «séu fuero interno» no baden i vegeten. A tots un carinyós record i el desig de ... (A. F. P.).

Altres secció de morts, més venerables i dignes d'una corona de semprevives. Son els expedients que reposen en els ninxos de negociat. Obres públiques, empedrats, aigües, llimpiesa, concursus, millores... Des de l'any de la Jamancia, reposen en el somni etern en espera d'alguna trompeta del judici que'ls desvetlli. Cosa estranya! Entre'ls difunts amb carpeta no hi ha cap nomenament d'empleat!...

El meu tarannà sensible i compassiu no pot resistir tanta desgracia. Els ulls s'humitegen i el cor em fa trip trap com si anés en «Catalana». Plego la visita i deixo sense visitar els quadros de Governació, assassinats artístics dignes de millor sort; el concurs de llimpiesa que està a les acaballes; el projecte de millora dels gures, creació de'n Dessy i mort al nèixer per falta de nutrició; el despatx de l'Alcaldia, panteó perpetuu de difunts de R. O. i tants altres llocs on s'hi pudreix i descompon tanta vivor ciutadana.

No som res: avui regidors, i d'aquí dos anys... «pulvis eris... etz...». Vaig a ferme posar la cendra. Son servits?

—Vostès, els callistes, fan com els tocinaires, que van endavant amb els peus dels altres.

Estic de festa. Dilluns va ésser el dia dels morts. Això no és necessari preguntar-ho a cap *urbano*, tothom ho sab. Lo que potser ignora tothom és el per què estic de festa amb motiu de la diada dels difunts (ara ve un xisto fúnebre): doncs... perquè aquesta és secció de calaveres. Entre el calavera i la calavera casi no hi ha cap diferencia. El calavera arriba a quedar-se amb la pell i l'òs; la calavera, fora la pell, es queda amb els ossos solament; el calavera fa'l mort, la calavera ho és; el calavera deixa records a la família, a moltes senyores que tenen la desgracia de tractar-lo, a algún sastre i en les fondes i cafés, etz., la calavera també es recordada; el calavera s'hi ajeu, la calavera ja hi està d'ajassada, etz., etz. Ademés, ningú negarà que en el rengle d'artistes de music-halls hi ha cada mort que fa caure d'espatlles, i encara per a justificar més la propietat funeraria de la secció no'ls parlo dels ninxos que hi ha al foier de l'Alcázar... Per cert que un senyor de preu me va dir

aquest dia que vollen reformar-lo el foier. Crec que hi ha molt calé. Ja convé, ja, perquè allò, que'm perdoni en Fernando, però en lloc de foier sembla la sala d'ensais d'una societat coral: quan rondo per allà sempre busco'ls baixos. Aquest dia me va costar una clatellada i un sandwich de filet, i això que'l filet, pobre! qui sab on parava.

La Lola Cervantes ha trobat un *amaricano* més gros i gran que la *Tetrologia* de Wagner. Quan joga al set i mig es fa uns tips de xiular que espervera. Pert el vent i les peles. Tants globos que hi ha desinflats!

Al «Royal» hem vist a l'amic Dorda gastar-se tres-cents durus amb un sopar i dormir. Això ens ha fet pensar que la setmana passada no sabíem lo que'ns dèiem quan afirmàvem que busca amb els de la seva colla una senyora que li posi un pis.

En les *veladas intimas* del foier del «Royal» en Pàmias llueix les seves qualitats de dançarí ballant amb la Negrita. Pàmias, balles molt bé! Sembles la mateixa Pauleta ídem. Si haguessis nascut dona, a aquestes hores quants talons portaries gastats ja amb farruques i garrotins i quants *bolos* hauries fet a Sabadell i a Tarrasa! Llàstima de xicot per un troç de carn batejada!... Però res, el sexe i la vida Déu els té.

En tots els centres de cultura musical popular s'ha celebrat la castanyada amb gran esplendidesa. Hi ha hagut castanyes a l'«Arnau», al «Royal» i al «Moulin», on fins el propi Don Juan Tenorio, aquell descarat que's va carregar a *doña Inés*, s'ha fet empresari segons resen els cartells. A veure si aquí s'en carregarà gaires de dones. Ara jo no hi ha la bona fè d'abans. El Tenorio de'n Zorrilla no'n tindria prou amb l'espasa i la *coba fina*: ara hauria de comprar-se una xeringueta també, com nosaltres perdonam. Al «Soda», al «Lion», al «Torino» i les demés escoles nocturnes n'hi ha un planté de tenorios que podrien respondre d'això que diem. Vegi's sinó lo que diu la colla dels Cabres. El noi de Palamós, que estudia farmacia, té la consigna de «Salut i salob». El nebot del tí, que cada dia canvia de dona, diu sempre que en matèries d'amor... cotó fluix; en Manolo pianista, no's cansa mai d'afirmar que les peces deuen estar sempre en bon estat; el Paieller d'Esparraguera, corredor de cupletistes i amo d'un galliner *lirico-bailable*, afirma que la dona té dugues boques; el Sabi de Grecia, diu: «Si de mulier abusabit domine, domino» — o cap i cua; l'Angelet exclama que gracies a la combina que's porta, que sinó ja hauria perdut les ales, etz. I aquests fulanos son autoritats en el gremi.

A última hora, al «Lion» ens enterem de que la *Escorialita* ha fallecido de pronóstico reservado en un reservado.

DE L'EPIDEMIA

«L'A Be Ce» que ha arribat de Madrid

«Renti's» que ha llegit de Barcelona

No, si ja ho sabia jo que no podria acabar aquests responsos sense parlar de morts. Observin que la crònica és completament funeral. Els panellets son ignoscents i mansos. Cervantes no hauria pas escrit el seu tan anomenat Don Quijote del Canal de la Manxa—que deia aquell que també havia menjat panellets—si hagués fet castanyada.

Tinc la glàndula xistorràgica completament obturada. Me l'hauré de fer desenoçar. En lloc d'una crònica de difunts, per culpa dels panellets estic donant la gran castanya.

Un barber xerraire

Per primera vegada entra a la barberia un menestralacomodat, acompanyant un seu noi per a fer-li tallar els cabells; com que l'home s'ha mudat de pis i de barri, també ha hagut de canviar de barber.

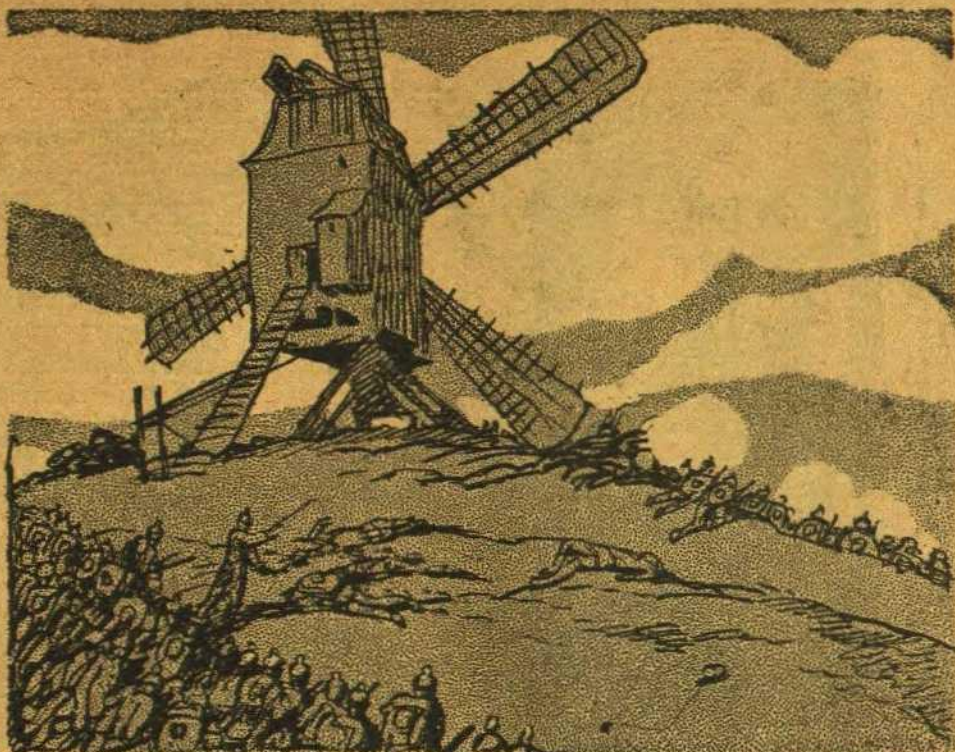
Figaro els reb, fent-los mil acataments, doncs un parell de nous parroquians no's presenten cada dia; amb molta prosopopeia assenta al noiet a la trona, i li entortolliga aquell drap que és més xic que unes faldilles i més gran que un davantal, empunyant tot seguit pinta i estisores.

Escoltin a l'artista-orador, o vice-versa:

—Vostè, senyor meu, deu desitjar que'l seu fill surti d'aquest establiment (que no cal dir que és a casa seva) fet un primor, i que tothom li tingui enveja d'haver posat al món una cricatura tant deliciosament encantadora; això, mal m'està el dir-ho, corre de càrrec d'un servidor, doncs amb el meu encertat treball d'estisora, sols comparable al que executen els més consumats mestres peluquers de París, me proposo arrodonir la bellesa natural que vostè acumulà en la personeta d'aquest angelet, amb l'amorosa i distingida col·laboració de la seva escultural esposa...

—Veurà, jo voldria...

—Comprès a l'acte; no s'escarraci: una reforma absoluta i definitiva en el sistema de corte d'aqueixos sedosos cabells; li puc oferir un magnífic a la *parisièn*, no massa alt, perquè tots els abusos se fan odiosos; si prefereix una clenxa matemàticament partida, més uns bucles perfectament acanalats an els costats, que és la meua especialitat, quedarà el nen com per a anar a la processó de Corpus... de l'any vinent; però, jo, an el seu lloc, m'inclinaria decididament per tallar-los a la romana, un seriós i atractiu sistema que ve preconitzat com de gran moda pels centres d'alta peluqueria; oh, els cabells a la romana!... Pot imaginar-se ningú res tan interessant com un cap arreglat a la romana?...

La castanyada europea.

El pobre parroquià, no poguent resistir més l'impetuós xàfec de Figaro, assenteix resignat:

—Sí, vostè mateix; talli's-hi com diu: a la... bàscula.

Un granaire trempat

l'altre dia a casa d'un granaire que hi ha en l'antic passeig del Born vaig sentir un petit diàleg que, per lo sugestiu que és, tinc el gust de contar-lo als llegidors del PAPITU.

Va entrar un senyor, que semblava corredor de grans, i va preguntar a l'amo:

—A quant està la mongeta?

—A vintidós i mig.

—I el blat de moro?

—A dotze; sempre està igual.

—I la fava?

—La fava no està mai quieta: tan aviat s'apuja com s'abaixa.

Semblança

—En què se sembla un fumador amb el lloc de trepitjar els raïms?

—En que *escup*.

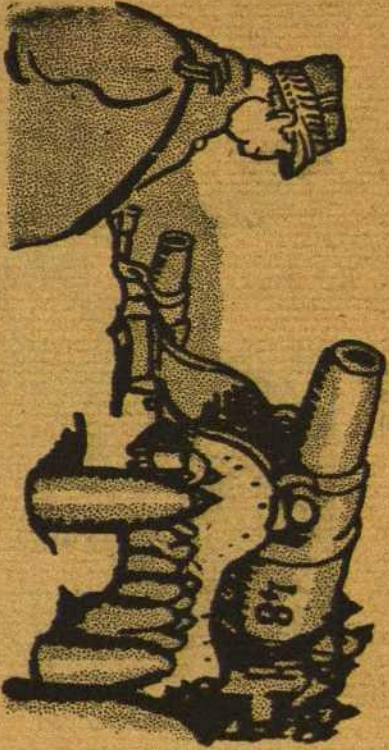

La barca del pescador
que espera cantando el día...

El Rus. — Está en casa el artillero?
El Prus. — Estáis hablando con él.

Joire. — Qué a un hombre de mi linaje
le pongan este cañón!

Barcelona, echa un tazo después de tragarse las bolas:
— ¡Oh! Qué filitre avergonzado
me daís en este papel!

D. Guillermo Tenorio. — Yo por Bélgica subí,
yo por la Francia bajé,
y en todas partes dejé
mil muertos detrás de mí.

La Muerte. — Magnífica es la verdad
la idea de tal planeta
y aleteo que al corazón
le agrada tal mortandad.

El Tenorio del teatro de la guerra

—A la luz de las estrellas
es hemes reconocido,
y un balazo hemes vende
a duros.

—Gracias, Centinella.

Esta granada postica
ha estallado en la escalera,
no en la puerta de la casa.

...El Comendador,
que llega con gente armada.

El rei Albert. —Imposible la habéis dejado
para vos y para mí...

CARNET DEL PAPITU

TOTS SAN IS

Trista, fúnebre i tènica diada
que en la Mort fa pensà amb filosofia
la pregunta d'Hamlet tant rebregada
té una força fatídica aquest dia.
«Sè o no sè», diu la pàlida figura
del príncep ullerós de Dinamarca,
«sè o no sè...», a can Prim o a can Ver-
diu el corrido acreditat de marca. [dura
Enguany s'ha fet la Mort obligatoria,
i arreu extén la grapa amb foll deliri

i, com jamai ha registrat l'història,
tota Europa és un ample cementiri.
Amb la dalla sinistra s'hi rabeja
i cínica contempla el gran xivarri;
de tots els homes útils fa neteja
enviant a tot Cristó a l'altre barri.
Oh! Mort, deu mil vegades maleïda,
no't sabries morir d'una vegada;
que quan mori la Mort, viurà la Vida
l'immortal existencia de la Nada (1).

LA CASTANYADA

La castanyada, tant catalana,
al cor d'Europa s'ha traslladat,
que allà amb la furia més inhumana
se les aticen que fa fredat.
Quines castanyes estan donant-se!
I mentres lluita contra el teutón,
treu les castanyes del foc a França,
la poderosa, pèrfida Albión.
Es una lluita desenfrenada
de les potencies la castanyada,
és la barbarie del temps actual.
Tots se destrocen amb fera sanya
i estan plantant-se cada castanya
que se les pelen (2) i's fan molt mal.

- (1) No es vritat que aquest concepte
filosòfic no enteneu?
No es estrany; os asseguro
que ni jo mateix l'enteneu.
(2) Si se les pelen, és natural
dir que la guerra no es gens moral.

EPITAFIS

Jeu aquí una entretinguda
del carrer de l'Hospital;
quan vivia feia igual:
estava sempre agegada.

Aquí descansen les cendres
d'un alcalde molt trempat;
morí esperant que acabessin
les obres de l'asfaltat.

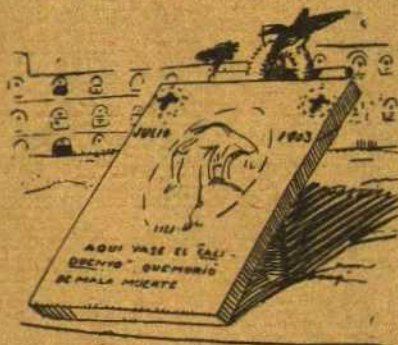
En aquesta tomba trista
reposa una dona lliure,
que morí d'un tip de riure
llegint la nostra revista.

Aquí reposen els restos
del teatre nacional;
la va adinyar perque el Cine
va posar l'entrada a ral.

D'aquest ninxo és propietari
un gran revolucionari
que va arribà a diputat;
i quan vivia, el pastera
havia dit sempre que era
un robo la propietat.

Jeu en aquí les despulles
de l'opereta vienesa
villanament fusellada
pel celebèrrim Cadenas.

Aquí descansa un torero
que morí perque una banya

un toro amb molt mala sanya
li va ficar pel trasero.

Reposa en les entranyes
d'aquesta sepultura
una preciosa nena
que fou tant desgraciada,
que va morí als sis mesos,
la pobre criatura!

a causa, segons diuen,
d'una mala mamada.

Jeu aquí un mestre d'estudi,
que un tramvia el va aixafar;
si no hagués mort de desgracia
també hauria mort de fam.

Descansa aquí el socialisme,
que va rebre el cop mortal;
el mateix dia que Europa
la guerra va declarar.

TENORIESQUES

Llamé al belga y no me oyó;
y pues sus puertas me cierra,

de mis pasos en la guerra
responda Lieja y no yo.

Hermosa urbe ¡ay de mí!
Cuántas como esta tan puras
en guerreras aventuras
desatinado invadí.

¡No es verdad, ángel de amor,
que en esta apartada orilla
el Sena huele a tortilla
francesa que es un primor?

¡Cual gritan estas naciones!
Pero mal rayo me mate
si al terminar el combate
no les toco los... cañones.

Austria, ya sabes mi intento,
con armas nada hay que falle:
a las nueve, pasacalle
y a las diez al campamento.

REGULL

frases, ditxos, noms, modismes i exclamacions catalanes en els quals s'hi barreja el concepte de la Mort

- Home roig i goç pelut, més val *mort* que conegut.
- Quin modo de *matar* pusses!
- Mata...*galls, *Mata...*depera i *Mata...*ró. (Ja sento a un dels llegidors que crida «Mateu-lo!»)
- Tiiiiit.... Pam!!! Cau a terra i queda *mort*.
- La cosa va *morta*.
- Quan fou *mort* «lo» combregaren.
- Fe'l *mort*.
- Qui no posa el ventre en perill, no *mor* fart.
- Per tot hi ha remei, menys per la *mort*.
- Morir-se* de riure.
- Això és un *mort*!
- Entre *morts* i ferits, una sabata plena.
- Un pes *mort*.
- Quan jo'm *mori*, m.... pels vius.
- Se va callar com un *mort*.
- No's pot *matar* tot lo que és gras.
- Mort* per *mort*, fes-li'l que vulguis.
- Va tornar de *mort* a vida.
- Mala-las* «callandu».
- Belluga't, que sembles *mort*!
- Morir* d'amor.
- Tinc una fam que'm *moro*.
- Me *moro* de són.
- Me *moro* de set.
- Me *moro* de calor.
- Me *moro* de fret.
- El mar *Mort*.
- Ajudar a ben *morir*.
- La processó de la Bona *Mort*.
- Morir* de cara a la paret.
- La *mort* del porc.
- Morir-se* de passió d'«ànima».
- I per final posem-hi aquell altre, tant sapigut com l dit:—Home, per la *mort* de Déu!...
- Que és lo que suposo que diràn els llegidors del PITU a l'arribar al cap-d'avall d'aquesta lletania.

In enultat

l'estudi d'un poblet, mentre un noi donava la lliçó i els altres companys feien boles de paper mastegat o clavaven paperets en el cul de les mosques, caigué

basca un xicotet, fill d'un empleat.

El mestre passà el *pelegrí* per a retornar an el petit parroquià; finalment ho logrà, però vegent que'l decanet xavalet no feia prou el cap viu, determinà portar-lo a casa.

El noiet va advertir candorosament:

—Ara, a casa, no hi ha ningú; el pare es a l'estació....

—I ta mare?

—Es a càl cabol!

Tupinamba

NA amiga nostra molt salada i molt guapa, empleada en un «Tupinamba», més dolça que'l sucre i més bona que'l cacau, estava l'altre dia fent el pes de las existències de la botiga, costum que tenen en aquests «tupis», plens de las noies més maques de Barcelona, que fan sentir als parroquians els rigors d'un clima tropical.

Veient-la pesar, com deïem, les existències, se'ns va ocórrer preguntar-li per què passaven aquella gran molestia d'anar posant a les balances totes les peces de la casa, i ella, complascenta, ens va dir que era una feina setmanal que la Empresa reclamava dels empleats de la casa.

—Volen saber—ens va dir—el pes del cafè, del cacau, del sucre, de la canyella, etc., etc.

—I el pes dels pots, com el saben?—vàrem preguntar nosaltres al veure que pesaven el gènere dintre dels pots.

—El pes—ens va respondre,—ens el posen al cul. I agafant un pot ens va ensenyar el cul, on efectivament hi havia el pes escrit.

Cosos que passen

ALTRE dia, en un tramvia de la Ronda, un venedor de diaris va pujar cridant l'atentat contra en Lerroux en el moment en que'l conductor deïa: «Sant Antoni», perquè el tramvia arribava a dit punt.

Un senyor que viatjava en el tramvia, pensant-se que'l conductor deïa Sant Antoni per lo de l'atentat, amb cara de rabia va dir:

—Sant Botons!

Varietats

SEMBLANÇA

- En què se semblen un sastre i una veïna?
- En que retallen.

CONSELL

Els amics donen fatigues.
Les amigues... donen figues.

Vist l'èxit obtingut, el número vinent
CUPLET DE LA «PASSA»
«El tifus a domicili o La toma de llimona»

musica del Ay Nemesiol Ay Nemesiol
(segona part de La «toma» de Magnessia)

Prepareu novament la memoria, aficionats al cant de la musica d'actualitat

MORTS EN VIDA

Escena que en Quimet Montero ens envia pel major esplendor i gloria d'aquest necrològic número. Pertany, la escena, a la popular revista, que's fa en el Soriano, «Monterograff I».

En escena, les estatues de'n Pitarra, Clavé, Casanova, Prim, Rius i Taulet i Colón.

Clavé. Crec que a temps hem arribat.
Pitarra. Os adelanta el rellotge.
Prim. Jo, al vení, he passat per Llotja i m'ha semblat aviat.
Rius. Tinc el gust de saludar-lo, Don Cristòfol, tant valent. Com li va en el monument on jo vâreig col·locar-lo?
Colón. Caro síndaco, ho imparato tante cosse... Non va male; qüesto ditto colossale lo tengo un poco inrampato. Ho pauro per si piglio un reüma presto, presto.
Rius. Emboliqui-se'l.
Colón. Con questo remiendo del capotillo?
Pitarra. Don Joan, que teniu tos?
Prim. Ja he dit que'm refredaria. Creieu-me que ja tenia ganes de posar-me'l ros. Però estic content, veureu: m'he trobat un duro.
Els altres. Un duro!
Prim. De serio, vos ho asseguro; i mireu, es Amadeu. L'he trobat a la Duana.
Pitarra. I què'n fareu?
Prim. Prou que ho sé. Aquest sí que'l posaré allà on me dongui la gana.
Rius. I vos, Conceller en cap de la comtal Barcelona, heu disfrutat una estona veient la ciutat?
Casanova. Qui sab?
Pitarra. Sempre amb la bandera aneu?
Casanova. Sempre embolcallat amb ella.
Pitarra. La pobreta, està molt vella.
Casanova. De tant que la rebregueu.
Clavé. Tant embalum no os apura? A n'allà podeu posar-la.
Casanova. No trobo mans on deixar-la ni lloc que estigui segura. No les deixaré en les garres de certa corporació les barres del meu penó. Que allí'l que sobra son barres!
 (Entra un *Municipal* vell.)
Municipal. ¿Dan ustedes su licencia?
Rius. Adelante.
Municipal. ¡¡Don Francisco!!!
 ¿Ya no me conoce? Acisclo Sánchez.
Rius. No caigo.

Municipal.

Paciencia.

Pense un poco. ¿Se recorda —me parece que aun le veo,— a un vellet guarda paseos que tenía una hija sorda, i un xicot bueno y formal, que cuando acabó el servicio le hizo usted el beneficio de hacerlo municipal? Era yo. Poco se medra, are no vaig como abans a acompañar los xegants y a poner primera piedra. ¡Como ha cambiado Barcelona! No es el tiempo de vosté; ahora vamos mas curt que las calsas de Fontrodona.
Rius. Bien, hombre; ¿y qué se le ofrece?
Municipal. Que allí fora hay un bullit. Yo no se quien se lo ha dit, pero es, según parece, que los han visto arribar y hay una revolución; han fet una comisión y todos quieren entrar.
Rius. ¿Qué fem?
Casanova. Doneu-los audiencia, lo demás fóra poc noble; són del poble? Tot pel poble. Que passin!
Municipal. Con su licencia. Que passin.
 (Entren una *Cupletista*, Un obrer, Una velleia, Un actor, Un titellaire i un Poeta modernista.)
Cupletista. Yo, la primera.
Casanova. A qui busquéu?
Cupletista. Yo, a Colón.
 Le diré en una canción todo lo que le venero.
 (Canta la *Cupletista* un tango.)
Colón. ¿Entonces, todo tu amor es el dinero?
Cupletista. ¿A qué estamos?
 Cuantos a América vamos pensamos igual, señor.
Colón. Luego, tutto aquel paese e buono per l'extraniero que le donna su dinero?
Cupletista. ¡A todo el que lo merece!
Colón. E piensa usted, insensata, que el viento empujó las velas de quellas tres carabelas para pillarles la plata? Se io pensaba quell dia, que era fuente de rapiña, quemo la Pinta, la Niña e hasta la Santa Maria. A América debe Europa llevar trabajo y progreso, artes y ciencias, no eso que les lleva la otra tropa. De España está el porvenir en América, lo so,

mas trabajando, sino
no debe ninguno ir.
Que si otra ambición le guía
o van por causa distinta,
yo maldeciría el día
que fué la Niña, la Pinta
y hasta la Santa María.
Cupletista. A escucharle no me atrevo;
de sus consejos me río.
¿Y este es Colón? ¿El del huevo?
Pues señores, ¡vaya un tío!
Obrer. Jo també voldria parlar.
Rius. Amb qui?
Obrer. Oh jo li diré...
Amb el senyó!

Amb en Clavé?

Sí!
Doncs, ja pots començar.
Jo dec gratitut eterna
a l'intent, molt sant i noble,
de voler tréurer al poble
del vici de la taverna.

Clavé. Gracies. Pero digues: ara
el meu exemple seguiu?

Obrer. Sí, senyó,... es allò que's diu...
Ara... la vida va cara...
les feines estan molt mal,
les vagues, els mal-entesos
entre'ls obrers i els burgesos...
Comprèn? La qüestió social.

I les fàbriques?

Parades.

¿I les feines?

Mal pagades.

I els obrers?

Son al carrer.

I les fortunes?

Guardades.

Qué es lo que falta?

Diner!

Mentida! Ho proclamo jo!
Diners, Barcelona, en té;
s'ha de fer corre'l diner
en lloc de talla'l cupó.
Fóra el més gran dels desdorsos
no buscà el mercat que s'obra.
Còm se pot creure que és pobre
qui té tres places de toros
i un poble que les omplena?
No és el meu poble; i si ho és
vull que se'n perdi la mena.
El meu poble no s'enjunya
i si tal cosa ha passat
es que m'han falsificat
el poble de Catalunya.

Algú més vol enraonar?

Sí, senyor.

Un servidor.

Si m'haiera uste el favor?

Jo li voldria parlar.

Apártese. Yo el primero.
Vengo a pedirle permiso,
si no tiene compromiso,
que yo con un compañero

que tiene la mano rota
para las adaptaciones,
hiciéramos traducciones
de sus obras de más nota.
Yo, como actor, eso intento.

Pitarra.

Actor.

Però vos sou català?

Sí, señor, sí; pero ya
voy dominando el *asiento*.

Como el teatro catalán
está de capa caída
y tiene tan poca vida...

Bé! Pero alguns escriuràn?

¿En catalán?

Això he dit.

Sí, senyor; pero no estrena.
Cuando hay alguna obra buena
las estrenan en Madrid.

Y por eso yo quería
traducir, si llega el cas,
L'herrero de corte y Las
Joyas de la Rosalla.

I on penseu representar-les?
En Barcelona.

Traduídes?

Sí, señori, así vertidas
el público irá a escucharlas.

Doncs el teatre català?...

¡Requiescat in pace!

Què?

Nadie se atreve, pues ve
que no tiene vida ya.

No hay autores?

Sí, señores.

No hi ha teatres?

Muchísimos.

No hi ha actors?

Notabilísimos!

Doncs què falta?

Espectadores!

Por eso todos nos vamos
huyendo de hambre y faena
y por no dejar la escena
la lengua nos cambiamos.

La solució es oportuna.

Canviar de llengua! Molt bé;

i dugues ne feu mal-bé

per no respectar-ne una.

Vos en aneu Ebro amunt,

i al volguer representà

molts parreu un castellà

de municipal de punt.

Deveu tenir poca traça,

quan de la terra s'allunya

i el teatre de Catalunya

ha de viure fóra casa.

.....

Ninots! Què dirà la gent?

Pobre teatre! Qui t'ampara?

Vaja, jo ja no tinc cara;

per tornar al monument!

Miri, senyor: jo tinc tart.

Podeu parlar; què tenim?

Vull parlar al general Prim.

Digueu.

La Vella.

Clavé.

La Vella.

Prim.

La Vella.

Ai, que Déu lo guard
Una servidora, sab?
és de Reus; doncs, som paisans;
jo tenia dos néts grans
i ja no me'n queda cap.
El meu fill també va sè
soldat, i l'home de casa
prou que'l coneixia massa:
va sè a Tetuàn amb vostè.
Vol dir que una servidora
mira a veure qui l'auxilia;
he dat tota la família
an a la guerra traidora;
l'home, el fill i els néts; la vista
he perdut de tant plorar
i no se com acabar
una existència tant trista.
Perque tothom m'abandona;
no se ja amb qui raure ara.
Municipal. Ha patit más que la mare
de los Gallos, esta dona!

(Acabarà en el número pròxim.)

Tant l'home com la dona
la tenen d'empunyar
i perque faci efecte
a dins l'han de ficar.

(Solució al número vinent.)

Solució del número passat:

LA PETACA

CASTELLANADES

Mirant-se un número d'un periòdic il·lustrat, una
nena castellana pregunta a una nena catalana què són
les senyores blanques que apareixen entre'ls ferits en
un fotogravat, i la nena li respòn:

Sueño mundo lecho

I mirant-se un altre fotogravat li pregunta qui és
el que va sentat en un automòbil de la fotografia:

Es Huyamos Segundo

La traducció al núm. vinent.

La traducció del número passat ja's va publicar fa
temps al PAPITU en forma de xisto.

CORRESPONDENCIA

Mai Dormin: Es molt bonic, però potser el públic papi-
tesc acostumat, al pebre i al bitxo, ho trobaria massa fofó i li

semblaria que menjava patates bullides amb pela i tot.—*Mari Conadas*: Li aprofitarem alguna castellanadeta.—*A. Mi Nona*: Tindrem el gust d'aprofitar-n'hi algunes també. Dispensi una pregunta: que és castellà vostè? Com que veig que escriu en castellà.—*Mai T. Rempem*: Son unes notícies molt violentes i semblaria que'l PAPITU vol rompre el fil de la neutralitat.—*Pitus*: Molt ben escrit: se veu que vostè sab gramàtica catalana i gramàtica parda. Mirarem de treure'n uns quants xistos per divertir al públic.—*Pere Verro*: Mirarem de treure'n tot el partit que podem.—*L. M. i J. O.*: Ne farem un xisto de primera.—*En Doba de la Brusa*: Què diu que no li valgu contestar? Es que no debia rebre la carta. Ja veu si és senzill.—*Clarianas*: Està molt ben escrit, cosa que no té res d'estrany venint com vé de Reus, però potser resulta una mica massa llarg per la llargada que pot admetre el públic.—*Faume Malagarres de la Pobla de Segur*: Si que'ns sab greu no poder-lo servir sent de la Pobla de Segur, perque nosaltres som íntims amics d'un dels fills del difunt notari d'aquesta població. No és que l'escriu no sigui de primera, però lo que conta es una mica massa rebuscat. Envíi altres coses, perque tenim moltes ganes de servir-lo.—*Pitus*: La segona remesa de les seves obres no ens acaba d'agradar tant com la primera. Però, vaja, vostè rai que escriu sense parar. Ja suposo que entén el sentit de la frase.—*Senyor Corresponsal de S. Cebrià de Vil·lafranca*: Rebut els motius d'aquesta famosa vila. Lo altre ho entrequem al senyor administrador.—*Tramontana*: Rebut els seus treballs per duplicat. Procurarem donar-los-hi curs.—*Toka Teka de Mataró*: Rebut el seu treball. Mirarem de fer-ne un xisto.—*Bataller*: Vostè té bona ploma, però llamp que'l d'ellones! quina verdor més pujada per sortir al públic.

S. D. Marian Nadal: Mil mercès dels motius de Palafrugell, que tindrem el gust de publicar tant aviat com poguem.—*M. Amador de P. Iris*: El relat es bonic, però el final es gastadet, la veritat.—*Dugues auranetes del Tivoli*: Els posarem a la col·lecció i mirarem de publicar-los quan sia l'hora.—*Marius*: Vostè s'ha fet un tip d'escriure i nosaltres un tip de llegir, però en lo que ens envia, si bé es cert que li hem trobat un estil molt agradable i papitesc, ens veiem obligats a confessar que no hi hem trobat els xistos que un ingeni com el de vostè fa esperar.—*Oscionarf Espatsé*: No l'aprofitarem tota, però si algunes paraules.—*R. Z. R. en C.*: Aprofitarem la semblança. Les notícies que vostè ens envia de la guerra, son terribles i no volem contribuir a sembrar l'alarma.—*Morter*: No fan: son massa estiraganyoses.—*Ramón Sigró*: No té prou punta.—*Don José*: Es un quènto que ja'l tenim en cartera i que si no hi ha res de nou i la guerra s'acaba el publicarem.—*Pau Pi*: Potser si que li publicarem. Vostè estigui al tanto.—*Kaiser, French, Joffre*: Lo que vostès ens envien amb el nom d'aquestos tres guerreros, es una mica escualit i té un final perillós. Envíi altres coses amb el nom d'altres personatges menys compromesos en el conflicte actual que els tres de la seva carta.—*En Doba de la Brusa*: Are acabo de llegir la carta de que vostè me parlava. Caratxul si que porta pressa vostè. Guardem els motius.—*Arempiquenjamapicat*: Lo que'ns diuen vostès ens guardarem prou de fer-ho. Els motius tenen un éxit furios a tots els pobles, i des de que'ls publiquem que som definitivament els amos de Catalunya.—*T. T. i T.*: Rebut els motius de Vallirana. Quan els publicarem seràn un éxit tant gros que arribarà fins al Pont del Lladoner.—*Sig. Aleta Molla*: Rebut els motius de Balaguer, que naturalment seràn publicats en honor de la terra del Sant Cristó, cèlebre per tot Catalunya.—*Riem*: Vostè i jo si que riem, però potser el públic no riurà.—*A. Teboll*: Està bastant bé el publicarem més endavant.—*Uns que'ls tenen bufons*: Vostès creuen que'ls francesos arriabràn fins a la Maison Home, suposo que no volem pas dir la Maison Dorée.—*Mari Con Cent*: Es bonica, molt bonica l'endevinalla. L'hi tocarem una mica i l'hi publicarem.—*L. Cucharacha*: Amb molt gust li publicarem, perque és de primera i farà gran sensació.

Casa BASTIDA

18, Passeig de Gràcia, 18.—BARCELONA

Durant la guerra europea la Casa Bastida estableix unes grans rebaixes de preus, en els quals se beneficiarà el 50 % en la sastreria nortamericana, amb el doble fi de facilitar al públic grans i oportunes aventatges i a l'ensens poder donar treball a nostres obrers. Trajos i abrics fets amb una perfecció compatible amb la millor de mida i amb tela de *grand chic*, estil anglès.

PREUS:

Els de 30 a 15; els de 40 a 20 y els de 50 a 25 pessetes

Impermeables anglesos des de 25 pessetes.—Gorres angleses des de 1'45.—Berrets anglesos des de 2'95.—Camises classe bona 3 per 5 pessetes.—Una dotzena de colls y punys per 5 pessetes.—Sabates forma americana a 12'95.—Guants anglesos a 0'95.—Trajos interiors des de 2'95.—Mitjons mitja dotzena 1'95.—Gemelos, agulles i corbates al preu que vulguin.—Ermilles fantasía des de 2'95.—Calçat de goma a 3'95 pessetes.

Hores de venda: de 9 a 7 1/2 tarde. - Variats obsequis al comprador segons sa compra.

SE PERFUMARA A QUI HO DEMANI

DR. SERRALLACH

Consulta económica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

606

al alcanç de totes les fortunes.

MALALTIES DE LA PELL : SÍFILI : BLENORRAGIA : VENERI

MALALTIES ESPECIALS DE LES SENYORES

Rambla del Centre, 7, pral. (de 6 a 8)

RAIGS X : ELECTRICITAT : FOTOTERAPIA, etc.

Dr. M. CAMPS

VIES URINARIES
SÍFILIS - MATRIU

Aplicació intravenosa del 606

TRACTAMENT ESPECIAL DE LA BLENORRAGIA

CONSULTA PARTICULAR:

Ron a Universitat, 14, pral., 1.ª - De 3 a 5

CONSULTA ECONÓMICA:

Fusteria, 2 y 4, 1.er. - (Entre Plaça A. López i Carrer An. ple)
de 12 a 1 i de 7 a 9 nit

—Es dir que no'l pot oblidar?

—Ai, Lluís, si vostè vegés el vuit que ell ha deixat!